

Arrest

nr. 244 459 van 19 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraans staatsburger, afkomstig uit Ghaem Shahr. U bent Fars van origine. Na uw studies boekhouding – tijdens uw studies kende u enkele keren problemen met de politie omdat u zich bezighield met straathonden – baatte u een kledingzaak uit in Ghaem Shahr. In de winter van 1394 of 1395 (Iraanse kalender, stemt overeen met 2015-2016 of 2016-2017 volgens de Gregoriaanse kalender) kwam een man warme kledij kopen voor een straatkind. Hij vroeg u om een korting. U vond dat hij een mooi gebaar stelde en wilde contact met hem blijven houden. De man, R.B. (...), stelde u voor om mee hulp te verschaffen aan straatkinderen en om dieren in nood naar de dierenarts te brengen. Op een dag hielpen jullie een dame. Uit dankbaarheid prees zij enkele sjjiitische imams. R. (...) antwoordde haar dat zij niet de imams maar wel Jehova dankbaar moest zijn. Toen u hem later die dag

meer uitleg vroeg, zei hij dat hij christen, en meer bepaald getuige van Jehova, was. Omdat hij wist dat u een hekel aan de islam had, nodigde hij u uit om toe te treden tot zijn gemeenschap. Deze bestond uit tien personen. Gedurende een achttal maanden kwamen jullie elke vrijdag samen in een privéwoning, op wisselende adressen. Van jongs af kampte u met depressies. U nam hiervoor antidepressiva. Nadat u R. (...) had leren kennen, begon u in de Bijbel te lezen. Om tot rust te komen, had u in uw winkel drie kaders opgehangen met citaten van Jezus die u in de Bijbel had gelezen. In de zomer van 1394 of 1395 (2015-2016 of 2016-2017) kwamen een politieagent en enkele soldaten naar uw winkel. Ze namen de drie kaders met citaten van Jezus, die u in kaligrafie had laten aanbrengen, van de muur. Toen u protesteerde, werd u gezegd dat u moest zwijgen. U werd gearresteerd en meegenomen naar politiekantoor 11 in Ghaem Shahr. Gedurende twee dagen werd u geslagen en gemarteld. Na een schriftelijke verklaring dat u geen dergelijke citaten meer zou ophangen in uw winkel werd u in vrijheid gesteld. Drie maanden later kwamen agenten in burger uw winkel binnen. Zij zetten uw klanten buiten en ondervroegen u op brutale wijze over de christelijke spreuken die u eerder in uw winkel had hangen maar die u na uw arrestatie niet meer had teruggekregen. Vanwege de stress verloor u het bewustzijn. Andere winkeluitbaters keken vanuit de deuropening toe. De agenten verlieten daarop uw winkel. Vijf maanden later was u in Teheran kleding gaan inkopen voor uw winkel. Op de terugweg naar Ghaem Shahr belde uw helper u op met de mededeling dat agenten uw winkel waren binnengevallen en doorzocht hadden. In de lade waar u het geld bewaarde, hadden ze uw Bijbel gevonden. Verder hadden ze ook uw laptop meegenomen. Daarop stonden foto's en videofragmenten van de bijeenkomsten van de getuigen van Jehova waaraan u had deelgenomen. U dook onder en zocht een smokkelaar, die voor u de reis naar het buitenland regelde. Minder dan een maand later, op 17/12/1395 (7 maart 2017) verliet u Iran. U reisde per vliegtuig naar Italië, in het bezit van een vervalst paspoort op naam van K.Y. (...) met uw foto, voorzien van een zakenvisum, uitgereikt door de Italiaanse ambassade. Een maand na uw vertrek uit Iran stuurde het politiebureau van Ghaem Shahr een convocatie naar u. Nadien volgde er een tweede convocatie. Daar u niet op deze oproepingen inging, werd nog een maand later uw vader opgeroepen. In eerste instantie diende hij op het politiebureau te verschijnen. Hij kreeg te horen dat de vergunning van uw winkel was ingetrokken en er werd gevraagd waar u zich bevond. Vervolgens werd uw vader doorverwezen naar de rechtbank van Ghaem Shahr. Ook daar werd gevraagd waar u zich bevond. Hij zei dat u naar Turkije was gegaan. Op 5 april 2017 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Aangezien u met een visum, uitgereikt door de Italiaanse ambassade in Teheran, van Iran naar Italië reisde, verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken uw verzoek onontvankelijk en werd u conform de Dublinrichtlijn voor de behandeling ervan naar Italië doorverwezen. Op 18 januari 2018 werd u naar Italië teruggestuurd. De Italiaanse luchthavenautoriteiten namen uw persoonlijke bezittingen af en zetten u vervolgens op straat. Via een Iraanse taxichauffeur slaagde u erin uw zus in België te contacteren. Zij betaalde een persoon die u met de wagen nog dezelfde dag opnieuw naar België vervoerde. Een tweetal maanden later leerde u uw huidige partner, A.F. (...) (O.V. X, CG), kennen. Kort nadien ging u bij haar inwonen. Zij is Iraanse, werd erkend als vluchteling en verwierf de Belgische nationaliteit. Zij bekeerde zich tot het protestantisme. U vertelde haar dat u in Iran omging met de getuigen van Jehova. Via internet kwam zij in contact met getuigen van Jehova in België.

In de herfst van 2018 kwamen twee Perzischsprekende Belgische getuigen bij u op bezoek. Sinds een jaar gaat u wekelijks naar de bijeenkomsten van de getuigen van Jehova in Gent. Elke zaterdag volgt u er Bijbelstudie en woont u er een viering bij. Op 8 augustus 2019 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in België in.

U bent in het bezit van uw rijbewijs, uw legerdienstkaart, en een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje) alsook een bevestiging van uw woonplaats in België en een attest van gezinssamenstelling. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een boekje van de getuigen van Jehova, getiteld 'kennismaking met de leer van het heilige boek'; foto's van u op bijeenkomsten van de getuigen van Jehova; een attest d.d. 30 augustus 2019 waaruit blijkt dat u opgevolgd wordt voor een depressieve problematiek; en een doktersattest met een doorverwijzing naar een psycholoog d.d. 26 november 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Uit uw verklaringen en uit de twee door u neergelegde medische attesten blijkt weliswaar dat u met psychische problemen kampt (CGVS II, p. 2-3) maar tevens blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat u in staat bent om de motieven van uw verzoek toe te lichten in een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden

aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Zo heeft u uw eerste contactmoment met het christendom, dat voor u de aanleiding vormde om zich zelf voor de getuigen van Jehova te engageren, en bijgevolg ook uw engagement voor de getuigen van Jehova in Iran zelf, niet aannemelijk gemaakt. U beweerde dat u via een zekere R. (...) in contact kwam met het christendom. Hij was sociaal geëngageerd en hielp de minderbedeelden in de samenleving. U stond hem hierbij op zijn vraag bij, zonder dat u aanvankelijk van zijn religieuze overtuigingen op de hoogte was. Wel had u hem duidelijk gemaakt dat u tegen de islam was. Ofschoon hij hiervan op de hoogte was, kan uit uw verklaringen opgemaakt worden dat hij u niet spontaan over het christendom aansprak, zelfs niet toen u hem zei dat u nog nooit een moslim had gezien die onvoorwaardelijk anderen liefheeft en helpt: als u slechte dingen zei over de islam, lachte hij, maar gaf hij zijn mening niet. Tijdens jullie sociaal werk kwamen jullie op een dag in contact met een moslima, die, uit dank voor zijn hulp, R. (...) loofde en zei dat ze hoopte dat de sjiiitische imams hem zouden helpen. Hierop corrigeerde R. (...) haar en zei hij dat de imams niets met de hulp te maken hadden, maar dat de hulp van Jehova kwam en dat ze dus Jehova dankbaar moest zijn, hetgeen voor u de aanleiding vormde om over Jehova en het christendom vragen te stellen. Sindsdien begon u uw activiteiten voor de getuigen van Jehova (CGVS I, p. 16-17). Dat R. (...), die manifest van uw anti-islamitische overtuigingen op de hoogte was, niet spontaan met u over het christendom sprak, terwijl hij dat klaarblijkelijk wel deed met een dame die overduidelijk islamitisch geïnspireerd was, is een houding die, gelet op het risico dat christelijk proselitisme in Iran inhoudt, zo onaannemelijk is dat er geen geloof meer kan worden aan gehecht. Gelet hierop, kan er ook geen geloof gehecht worden aan het startpunt van uw interesse voor het christendom, zoals dat door de getuigen van Jehova wordt geïnterpreteerd, met name het sociaal werk van R. (...), en bijgevolg evenmin aan uw interesse zelf voor het christendom in Iran.

Dat er aan uw interesse voor het christendom in Iran geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat, ofschoon u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde ongeveer acht maanden eerder christen te zijn geworden (verklaring DVZ 1e VIB, vraag 9), hetgeen impliceert dat u in de zomer van 2016 in Iran in contact zou zijn gekomen met de getuigen van Jehova, en ofschoon u reeds in april 2017 in België bent aangekomen, u pas een jaar voor uw tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal, d.d. 27 november 2019, voor het eerst in België met getuigen van Jehova contact opnam of in contact kwam (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 14). Dit impliceert dat u gedurende het eerste anderhalf jaar van uw verblijf in België géén contact had met de getuigen. Dat u het in dat eerste anderhalf jaar van uw verblijf hier niet nodig vond om in België met de getuigen contact op te nemen, hoewel in alle redelijkheid aangenomen kan worden dat het bijzonder eenvoudig is om met de getuigen van Jehova in België in contact te treden (hetzij via internet, hetzij via getuigen op straat) en hoewel er in België godsdienstvrijheid is waardoor men hier, in tegenstelling tot in Iran, risicoloos de getuigen kan frequenteren, tast opnieuw de geloofwaardigheid van uw beweerde in Iran ontstane interesse voor het christendom volgens de getuigen van Jehova aan.

Verder kan er geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde beschrijving van de bijeenkomsten van de getuigen in Iran. Het is immers weinig aannemelijk dat u gedurende acht maanden elke week naar een viering van de getuigen van Jehova geweest zou zijn, telkens in een privéwoning op vier of vijf verschillende adressen maar dat u geen idee had in wiens woning deze bijeenkomsten doorgingen. U wist niet eens of het in een woning van één van de deelnemers was, dan wel in de woning van iemand anders. U stelde dat R.B. (...) een bekeerling was maar kon niet zeggen hoe hij met het christendom in aanraking gekomen was. U wist niet waarom hij voor de getuigen van Jehova had gekozen (CGVS I, p. 18). Uw uitleg dat R.B. (...) jullie uit veiligheidsoverwegingen niet toeliet hier vragen over te stellen, overtuigt niet (CGVS I, p. 18). Het is immers hoogst bevreemdend (en zelfs onwaarschijnlijk) dat u enerzijds verklaarde niet te weten in wiens woning jullie samenkwamen en weinig of niets kon vertellen over de achtergrond van R.B. (...), dit uit veiligheidsoverwegingen, maar dat u anderzijds aangaf dat de bijeenkomsten van de getuigen van Jehova gefilmd werden en dat u deze videofragmenten zelfs op uw laptop bewaarde. Dit is des te meer bevreemdend daar u niet kon uitleggen welk doel deze video's hadden (CGVS I, p. 20).

Tot slot is het frappant dat u niet eens wist waar in de Bijbel de citaten die u in uw winkel zou hebben opgehangen, voorkomen (CGVS II, p. 5). Nochtans zou u die citaten opgehangen hebben nadat u dankzij uw kennismaking met R. (...) in de Bijbel begon te lezen (CGVS II, p. 6).

Gelet op voorgaande vaststellingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u in Iran reeds in contact bent gekomen met de getuigen van Jehova en dat u dankzij dit contact christelijke kaders in uw winkel ophing.

Aangezien u noch uw contact met de getuigen van Jehova in Iran noch het ophangen van christelijke kaders in uw winkel aannemelijk heeft gemaakt, kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan de problemen die u ten gevolge hiervan in Iran zou hebben ondervonden. Dit blijkt tevens uit het feit dat u ook over uw arrestatie en de invallen van de autoriteiten vage en weinig overtuigende verklaringen aflegde.

Zo stemmen uw opeenvolgende verklaringen niet overeen met elkaar. Op de Dienst Vreemdelingenzaken had u het over twee opmerkingen van de Monkerat (zedepolitie) aan uw adres, voorafgaand aan uw arrestatie (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.1). Toen u tijdens uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd werd om hieromtrent meer duiding te geven, ontkende u uw eerdere verklaringen en stelde u nooit over de Monkerat gesproken te hebben (CGVS I, p. 20). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen biedt geenszins een rechtvaardiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Verder slopen er in uw verklaringen diverse merkwaardigheden en incoherenties. Zo komt het weinig logisch over dat de autoriteiten u vrijlaten na een belofteverklaring waarin u belooft geen christelijke citaten meer in uw winkel te hangen, dat u deze belofte nakomt, en dat, zonder enige zichtbare aanleiding, drie maanden later agenten in burger binnenvallen om dezelfde reden als uw eerste arrestatie (CGVS II, p. 8). U opperde weliswaar dat de autoriteiten misschien waren langsgekomen omdat u na uw arrestatie over uw religie bleef spreken met klanten of collega-winkeluitbaters. Deze uitleg overtuigt echter moeilijk. Naast het feit dat het enigszins opmerkelijk overkomt dat u ondanks uw arrestatie waarbij u naar eigen zeggen mishandeld werd het risico zou genomen hebben om openlijk met derden over uw religie te spreken, blijkt immers nergens uit uw verklaringen dat de agenten in burger die binnengevallen waren zouden verwezen hebben naar deze religieuze gesprekken met klanten of winkeluitbaters: ze verwezen enkel naar de kaders die u enkele maanden eerder had opgehangen (CGVS II, p. 8). Opvallend is voorts dat u sinds uw kortstondige arrestatie van twee dagen niet meer met R. (...) over uw problemen met de Iraanse autoriteiten heeft gesproken (CGVS II, p. 11). Zo sprak u bijgevolg niet over de inval van de agenten in burger zo'n drie maanden na uw arrestatie. Nochtans had u, door die informatie met hem te delen, hem erop kunnen wijzen dat hij voorzichtig moest zijn, aangezien u klaarblijkelijk nog steeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten stond. Eveneens merkwaardig is dat u niet wist te zeggen waar precies u zich bevond toen uw helper N. (...) u informeerde over de laatste inval van agenten in uw winkel (CGVS II, p. 9). Ook uw houding sinds de laatste inval in uw winkel komt bevreemdend over. Nadat u door uw werknemer werd verwittigd dat er in uw winkel een huiszoeking was uitgevoerd, trok u snel naar uw woning om er uw documenten op te halen (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 10). Dat u nog het risico zou genomen hebben om naar uw woning terug te keren goed wetende dat de autoriteiten naar u op zoek waren, is echter heel onaannemelijk. U had verder weinig informatie over (de omstandigheden en/of gevolgen van) uw problemen. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zo volledig mogelijk informeert naar al die elementen die verband houden met zijn vrees. Gevraagd of de autoriteiten na uw vertrek nog naar uw winkel zijn geweest, diende u het antwoord schuldig te blijven (CGVS II, p. 11). Voorts had u geen enkel contact met of nieuws over de leden van de gemeenschap van getuigen van Jehova in Iran (CGVS I, p. 20). U kon ook niet zeggen of er al dan niet een gerechtelijk onderzoek tegen u loopt in Iran (CGVS I, p. 20-21). U wist evenmin naar welke afdeling van de rechtbank van Ghaem Shahr uw vader geweest is en kon niet zeggen wanneer hij daar geweest is (CGVS II, p. 10-11).

Voorts is het opvallend dat u geen enkel begin van bewijs van uw problemen in Iran aanbracht. Gevraagd of u de convocaties voor u of uw vader kon voorleggen, stelde u dat uw vader ze misschien verscheurd of weggegooid had (CGVS I, p. 21), hetgeen een vaag en ontwijkend antwoord is dat geenszins overtuigt. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij al deze documenten neerlegt die zijn asielrelaas enigszins ondersteunen.

Tot slot kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over het vervalste paspoort waarmee u van Iran naar Italië gereisd zou zijn. U beweerde tijdens de reis gebruik gemaakt te hebben van een vervalst paspoort, met daarin uw foto en een lichtjes gewijzigde naam, met name K.Y. (...). Dit paspoort zou voorzien geweest zijn van een zakenvisum, uitgereikt door de Italiaanse ambassade. U legde dit paspoort evenwel niet neer, zelfs geen kopie ervan. U beweerde dat het werd afgenomen in België door een handlanger van de persoon die het voor u gemaakt had. U kon echter niet zeggen hoe deze persoon heet (CGVS I, p. 11). Uit de gegevens in uw administratief dossier blijkt echter dat u uw vingerafdrukken hebt gegeven toen u uw visum aanvraag op de Italiaanse ambassade in Teheran. U deed deze aanvraag onder uw eigen naam. Het visum werd u ook uitgereikt. Hiermee geconfronteerd beweerde u dat u aanvankelijk een visumaanvraag deed met uw eigen paspoort, dat dit werd afgewezen, waarna de smokkelaar een tweede aanvraag deed met het vervalste paspoort met een lichtjes gewijzigde naam, en dat deze visumaanvraag wel succesvol bleek (CGVS I, p. 14). Deze warrige uitleg slaat nergens op. Vooreerst is deze uitleg manifest in strijd met de informatie van uw

visumdossier waaruit dus blijkt dat u onder uw eigen naam een visum werd uitgereikt. Bovendien verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk dat u met uw eigen paspoort reisde (verklaring DVZ 1e VIB, vragen 28 en 36). U legde uw (authentiek) paspoort overigens ook niet neer. U beweerde dat de smokkelaar het na de eerste visumaanvraag u niet meer heeft teruggegeven (CGVS I, p. 15). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan hieraan niet het minste geloof gehecht worden. Bijgevolg dringt de conclusie zich op dat u niet alleen frauduleuze verklaringen hebt afgelegd over de omstandigheden waarin u Iran verlaten hebt, maar ook dat u uw paspoort bewust achterhoudt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw vluchtrelaas niet het minste geloof meer worden gehecht.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Dat u na uw aankomst in België de getuigen van Jehova frequenteert, en uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u deze geloofsbelijdenis linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België actief te zijn bij de getuigen van Jehova geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België religieus actief bent en dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

Dat u de oprechtheid van uw bekering niet heeft aangetoond, blijkt tevens uit uw houding. Ofschoon u naar eigen zeggen reeds jarenlang in contact bent met de getuigen, bent u nog steeds niet gedoopt (CGVS I, p. 4-5) en heeft u geen concreet zicht op een doopsel (CGVS I, p. 8). U gaat ook niet mee op huisbezoeken (CGVS I, p. 8). Bovendien is het opmerkelijk dat u enerzijds beweert dat getuigen van Jehova tegen seks voor het huwelijk zijn maar dat u anderzijds met uw partner samenwoont zonder dat u met haar getrouwd bent. U stelde erover gepraat te hebben met de getuigen van Jehova. Er werd u gezegd dat zolang u niet gedoopt bent, u een leerling bent, en uw situatie gedoogd wordt (CGVS I, p. 23). Hieruit blijkt eens te meer dat uw betrokkenheid bij de getuigen van Jehova zeer beperkt is en dat uw religieuze overtuiging geenszins doorleefd is. Immers, indien u werkelijk van de waarden van de getuigen van Jehova doordrongen en overtuigd was geweest, dan had u deze waarden nog voor uw doopsel ook daadwerkelijk toegepast, quod non in casu.

Ofschoon u weliswaar onmiskenbaar enige kennis van de Bijbel en van de leer van de getuigen van Jehova had, die echter door studie kan worden verworven, moet worden vastgesteld dat uw kennis voor iemand die beweert al drie jaar in de Bijbel te lezen en naar bijeenkomsten van de getuigen van Jehova te gaan, op tal van punten tekortschoot. Gevraagd naar een passage uit de Bijbel die u mooi vindt, vertelde u een verhaal dat naar eigen zeggen een parabel is maar u kon niet zeggen hoe deze parabel heet of waar in het Nieuwe Testament deze voorkomt (CGVS II, p. 15). De parabel van de barmhartige Samaritaan zei u niets (CGVS II, p. 17). De evangelisten benoemde u in eerste instantie als Mattheus, Lucas, Tedeus en Johannes (CGVS II, p. 16). Daarna wijzigde u Tedeus in Ermia [Jeremia] (CGVS II, p. 17), hetgeen nog steeds verkeerd is. Over het evangelie volgens Marcus rept u met geen woord. U beweerde dat de openbaring van Johannes meteen na de evangeliën komt, hetgeen evenmin correct is. U had weliswaar al gehoord over de brief aan de Romeinen maar kon niet duiden waarover deze gaat (CGVS II, p. 16). U kon slechts vier van de tien geboden noemen (CGVS II, p. 21-22). U beweerde voorts dat de getuigen onpartijdig zijn ten aanzien van andere religies (CGVS I, p. 8). Nochtans blijkt uit de informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal dat Jehova's getuigen geloven dat zij de enige juiste religie aanhangen en dat alle andere religies onwaar en vals zijn. Verder bleek u slechts in zeer beperkte mate op de hoogte van de redenen tot uitsluiting of excommunicatie bij de Jehova's getuigen (CGVS II, p. 19). U erkende dat uw kennis beperkt was, omdat u, naar eigen zeggen, nog maar pas was begonnen (CGVS II, p. 16). Nochtans blijkt uit uw verklaringen tevens, zoals aangehaald, dat u al drie jaar betrokken zou zijn bij de getuigen van Jehova. Uw lacunaire kennis wijst dan ook wederom op een niet doorleefd religieus engagement.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, met name uw ongeloofwaardige bekering in Iran, uw ongeloofwaardige vluchtmotieven, het feit dat uw houding in het dagelijkse leven niet overeenstemt met de waarden van de getuigen van Jehova en uw lacunaire kennis, noopt er bijgevolg toe te besluiten dat u helemaal niet heeft aangetoond dat uw beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Het feit dat u in België contact heeft met getuigen van Jehova en dat u naar eigen zeggen naar bijeenkomsten gaat, doet hieraan geen afbreuk. Niets wijst erop dat uw beweerde religieuze activiteiten in België reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. U erkende immers niet te weten of de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn (CGVS II, p. 21). Uw uitleg dat u met uw moeder aan de telefoon over uw nieuwe geloof praat en dat het algemeen geweten is dat telefoons in Iran worden afgeluisterd (CGVS II, p. 21) volstaat geenszins om te besluiten dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte

zouden zijn van uw religieuze activiteiten in België. Hierboven werd uiteengezet waarom er geen geloof kan gehecht worden aan de oprechtheid van uw bekering. In die zin is het dan ook zeer weinig waarschijnlijk dat u er met uw moeder aan de telefoon over zou praten.

Bovendien hebben de Iraanse autoriteiten noch de manschappen noch de middelen om alle telefoons in Iran af te luisteren. Uw stelling is dan ook een blote bewering die op geen enkel objectief gegeven gestoeld is. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt zelfs dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds hierboven werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Betreffende uw verklaring dat u vele jaren geleden een paar keer door de politie lastig gevallen werd en maximaal 24 uur werd vastgehouden omdat u straathonden had verzorgd, kan nog opgemerkt worden dat deze feiten te ver in de tijd gesitueerd zijn – u had het over vele jaren geleden tijdens uw studententijd en uit uw verklaringen blijkt dat u uw diploma in 1392 of 2013 behaalde (verklaring DVZ, vraag 11; CGVS II, p. 3-4) – om heden nog als vervolging of ernstige schade te kunnen worden beschouwd. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u na uw studententijd hierdoor nog problemen kende. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Iran hierdoor opnieuw in de problemen zou komen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie, net zo min als het gegeven dat u uw dienstplicht hebt volbracht. Voor wat betreft de foto's en het boekje van de Jehova's getuigen, moet worden opgemerkt dat hierboven niet wordt uitgesloten dat u naar bijeenkomsten gaat maar dat hierboven reeds werd aangetoond dat u niet heeft aannemelijk gemaakt dat u zich bij terugkeer naar Iran als getuige zal manifesteren of als dusdanig zal worden gepercipieerd. Met betrekking tot uw psychische problemen moet worden vastgesteld dat u al ruim twee en een half jaar in België bent en dat uw uitleg dat u nog geen afspraak hebt gekregen omdat ze het te druk hebben (CGVS II, p. 2), dan ook weinig overtuigend is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat in op de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951. Hij toetst zijn situatie, problemen en vrees aan de elementen in deze definitie en herhaalt in dit kader de aangevoerde vrees om door het regime te worden vervolgd omdat hij ervan wordt beschuldigd te zijn bekeerd tot het christendom.

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*, *juncto* de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker voert aan:

“Verweerster stelt ten onrechte dat verzoeker geen nood heeft aan de bijzondere procedurele noden.

Verweerster denk dat het afleggen van een gehoor een positieve indicatie is dat persoon geen psychisch problemen heeft.

Men heeft geen procedurele noden nodig omdat hij zijn gehoor afgelegd heeft.

Dit is de redenering van verweerster.

Verzoeker is getraumatiseerd door alle gebeurtenissen in zijn leven. Verzoeker is onder behandeling.

Verweerster heeft nagelaten om hiermee rekening te houden en aan verzoeker het voordeel van twijfel te verlenen.

Verzoeker meent dat verweerster dit recht van hem geschonden heeft.”

Verzoeker wijst vervolgens op een aantal paragrafen uit het Handboek van UNCHR en geeft aan van oordeel te zijn dat het voordeel van de twijfel in zijn geval ruim gerechtvaardigd is indien er tegenstrijdigheden aanwezig zijn in het dossier.

Over zijn eerste contacten met R., de getuige van Jehova, doet verzoeker gelden dat verweerder, gezien deze niet aanwezig was, niet kan weten dat de vrouw in kwestie islamitisch geïnspireerd was. Het is R. die de inschatting maakte en het aan de dame in kwestie vertelde. Verzoeker vraagt zich af wat een dame die zelf behoeftig was tegen R. kon ondernemen. R. hielp jarenlang mensen en weet wanneer en waar hij dingen mag zeggen. R. deed dit niet voor het eerst in zijn leven. Verzoeker stelt dat zijn hele verhaal in twijfel wordt getrokken door enkel dit punt. Dit zorgde ervoor dat verweerder vanaf het begin van het onderzoek vooringenomen was over haar besluit.

Verzoeker geeft vervolgens aan dat verweerder hem straft omdat R. niet veel wou vertellen over diens verleden. Verder geeft verweerder zelf aan dat men in Iran voorzichtig moet zijn. Voorts is het een persoonlijke keuze van iedere mens en is niemand verplicht om hierover te praten.

Dat de namen van de personen bij wie de vergaderingen doorgaan niet kenbaar worden gemaakt is te wijten aan de voorzorgsmaatregelen.

Verzoeker stelt voorts dat ook bij vele moslims in de winkel citaten uit de Koran hangen en garandeert de Raad dat geen van hen in staat zal zijn om te weten waar in de Koran deze citaten staan.

De foutieve redenering van verweerder zorgde er ook voor dat verweerder ineens geen geloof hechtte aan de vervolgingsfeiten.

Verzoeker vervolgt:

“Verzoeker meent dat hij na zijn belofte duizend en een personen bij wijze van spreken gezien en gesproken heeft.

Het is best mogelijk dat tussen deze personen ook agenten van Itlahaat aanwezig waren.”

Waar hem verweten wordt dat hij niet wist waar hij zich bevond toen zijn werknemer hem belde, geeft verzoeker aan:

“Verzoeker meent dat hij wel wist waar hij naar toe aan het gaan was. Het is niet redelijk te verwachten om exact te zeggen dat hij toen in A 1 2 te hoogte van boom was.

Wie gaat dergelijke zaken in zijn neuronale model plaatsten?

Het antwoord van verzoeker:

Onderweg van Tehran naar het Noorden

Is ruim voldoende.”

Omtrent het verwijt dat hij geen convocaties neerlegt, doet verzoeker gelden dat, zo men documenten voorlegt, het CGVS aangeeft dat deze door corruptie werden gekocht. Als men geen documenten neerlegt, wordt men dat kwalijk genomen.

Verzoeker excuseert zich met betrekking tot zijn verklaringen over zijn paspoort. Hij was over dit punt niet eerlijk. Door zijn psychische problemen panikeerde hij ineens en vertelde hij onwaarheden. De vaststellingen die verweerder nopens dit punt deed, zijn terecht.

Waar verweerder stelt dat verzoeker door zijn activiteiten in België niet in de negatieve aandacht is gekomen van de Iraanse autoriteiten, stelt verzoeker dat dit foutief is en wenst hij te verwijzen naar landeninformatie. Verzoeker citeert te dezen uit het Ambtsbericht van december 2013. Zelfs indien de autoriteiten hun met rust laten, hebben bekeerlingen nog steeds problemen met hun familieleden die de bekering als schande voor de familie beschouwen. Verzoeker citeert ook in deze uit algemene informatie. Eveneens wijst hij op het risico voor personen die terugkeren om door medegelovigen als verdacht te worden gezien en te worden uitgesloten van de religieuze activiteiten.

Verzoeker stelt dat verweerder heeft nagelaten om deftig te motiveren waarom met zijn verklaringen geen rekening gehouden wordt.

2.3. Verzoeker gaat in wat zich aandient als een derde middel in op de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt dat verweerder naliet te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b) en wijst op de 'sliding scale' in het arrest *Elgafaji*. Verzoeker is van mening dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker stelt dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom er geen subsidiaire bescherming werd toegekend.

2.4. Verzoeker vraagt op grond van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Verzoeker voegt ter staving van het voorgaande benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. Waar verzoeker stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden zou zijn, ziet de Raad verder niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Uit uw verklaringen en uit de twee door u neergelegde medische attesten blijkt weliswaar dat u met psychische problemen kampt (CGVS II, p. 2-3) maar tevens blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat u in staat bent om de motieven van uw verzoek toe te lichten in een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

Met betrekking tot uw psychische problemen moet worden vastgesteld dat u al ruim twee en een half jaar in België bent en dat uw uitleg dat u nog geen afspraak hebt gekregen omdat ze het te druk hebben (CGVS II, p. 2), dan ook weinig overtuigend is."

Verzoeker slaagt er niet in om aan de voormelde motieven afbreuk te doen. Ten onrechte tracht hij immers te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van zijn psychische problematiek niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet aantoonde of hard maakte dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had

kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Uit de door verzoeker neergelegde medische attesten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, blijkt verder in het geheel niet dat verzoekers psychische problemen van zulke aard zouden zijn dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen verklaringen af te leggen. Zo bevat geen van de attesten, waarin op algemene wijze gewag wordt gemaakt van een 'depressieve problematiek ten gevolge van overwerkte trauma's' en 'angsten en depressieve' gevoelens, een officiële en sluitende diagnose. In tegendeel wordt in het recentste attest aangegeven dat een psychologische oppuntstelling nog niet kon gebeuren. Verder spreekt geen van de neergelegde attesten zich uit over de ernst van de voormelde klachten en symptomen zoals aangegeven door verzoeker. Bovendien wordt er nergens in de betreffende stukken enige uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die zij zouden hebben gehad of zouden hebben op verzoekers vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in zijn verzoek om internationale bescherming. Nergens in deze attesten wordt aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de zelfverklearde problemen van verzoeker een deelname in zijner hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden verhinderen of bemoeilijken.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Hij vergenoegt zich er namelijk toe op algemene wijze te poneren dat hij getraumatiseerd is en wordt behandeld. Hij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Uit de notities van de persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat deze onderhoud op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van deze notities blijkt dat verzoeker tijdens de onderhoud in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Wanneer dit nodig was, vroeg hij bovendien om verduidelijking en soms gaf hij aan dat hij zich bepaalde zaken niet meer kon herinneren. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoeker, noch diens advocaat bij het CGVS enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoekers verklaarde psychische problemen, nog daargelaten dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker reeds jarenlang in België is en geen overtuigende uitleg verstrekte voor het gegeven dat hij in dit kader nog geen afspraak kreeg, nog worden opgemerkt dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat de eventuele medische problemen in zijner hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoeker stelt zijn land te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van het gegeven dat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Dient echter vooreerst te worden vastgesteld dat zowel de ernst als de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen en vrees daarbij op fundamentele wijze worden ondergraven door zijn houding na aankomst in België en zijn bijzonder laattijdige tweede verzoek om internationale bescherming. Te dezen blijkt uit het niet-betwiste en door verzoeker bevestigde feitenrelaas dat verzoeker, nadat er in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de onontvankelijkheid van dit verzoek en hij voor de behandeling naar Italië werd doorverwezen overeenkomstig de Dublinrichtlijn en nadat hij op 18 januari 2018 naar Italië werd teruggestuurd, ervoor koos om terug te reizen naar België. Enkele maanden later leerde hij alhier zijn huidige partner, een erkende vluchteling, kennen en kort nadien ging hij bij haar inwonen. In de herfst van 2018 kwamen er Perzisch sprekende Belgische getuigen bij verzoeker op bezoek. Verzoeker ging bovendien reeds lang naar bijeenkomsten van de getuigen van Jehova in Gent, volgde er elke zaterdag Bijbelstudie en woonde er vieringen bij. Hoewel verzoeker aldus reeds meer dan anderhalf jaar in België vertoefde, hier een relatie aanging en hier allerlei activiteiten ontplooidde, diende verzoeker slechts in augustus 2019 zijn tweede, onderhavige verzoek om internationale bescherming in. De uitleg die verzoeker hiervoor verstreekte bij het CGVS, met name dat hij initieel depressief was en nadien op aanraden van zijn partner en om de gebeurtenissen uit het verleden te vermijden wachtte met het indienen van een verzoek om internationale bescherming, kan, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent zijn voorgehouden psychische problemen, niet volstaan om het voorgaande te verklaren. Zoals reeds werd opgemerkt, weerhielden deze problemen verzoeker er namelijk kennelijk niet van om zijn partner te leren kennen, met haar te gaan samenwonen en allerlei andere activiteiten te ontplooiën. Redelijkerwijze kan bovendien worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en dermate lang talmde alvorens zijn huidige, tweede verzoek in te dienen, getuigt in het geheel niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan verder verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In dit kader, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Zo heeft u uw eerste contactmoment met het christendom, dat voor u de aanleiding vormde om zich zelf voor de getuigen van Jehova te engageren, en bijgevolg ook uw engagement voor de getuigen van Jehova in Iran zelf, niet aannemelijk gemaakt. U beweerde dat u via een zekere R. (...) in contact kwam met het christendom. Hij was sociaal geëngageerd en hielp de minderbedeelden in de samenleving. U stond hem hierbij op zijn vraag bij, zonder dat u aanvankelijk van zijn religieuze overtuigingen op de hoogte was. Wel had u hem duidelijk gemaakt dat u tegen de islam was. Ofschoon hij hiervan op de hoogte was, kan uit uw verklaringen opgemaakt worden dat hij u niet spontaan over het christendom aansprak, zelfs niet toen u hem zei dat u nog nooit een moslim had gezien die onvoorwaardelijk anderen liefheeft en helpt: als u slechte dingen zei over de islam, lachte hij, maar gaf hij zijn mening niet. Tijdens jullie sociaal werk kwamen jullie op een dag in contact met een moslima, die, uit dank voor zijn hulp, R. (...) loofde en zei dat ze hoopte dat de sjiiitische imams hem zouden helpen. Hierop corrigeerde R. (...) haar en zei hij dat de imams niets met de hulp te maken hadden, maar dat de hulp van Jehova kwam en dat ze dus Jehova dankbaar moest zijn, hetgeen voor u de aanleiding vormde om over Jehova en het christendom vragen te stellen. Sindsdien begon u uw activiteiten voor de getuigen van Jehova (CGVS I, p. 16-17). Dat R. (...), die manifest van uw anti-islamitische overtuigingen op de hoogte was, niet spontaan met u over het christendom sprak, terwijl hij dat klaarblijkelijk wel deed met een dame die overduidelijk islamitisch geïnspireerd was, is een houding die, gelet op het risico dat christelijk proselitisme in Iran inhoudt, zo onaannemelijk is dat er geen geloof meer kan worden aan gehecht. Gelet hierop, kan er ook geen geloof gehecht worden aan het startpunt van uw interesse voor

het christendom, zoals dat door de getuigen van Jehova wordt geïnterpreteerd, met name het sociaal werk van R. (...), en bijgevolg evenmin aan uw interesse zelf voor het christendom in Iran.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Gezien de vrouw in kwestie uit dankbaarheid enkele sjiitische imams preees en zei dat ze hoopte dat deze R. zouden helpen, is het, in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, weldegelijk onaannemelijk dat R., die hierover zelfs ten overstaan van verzoeker, van wie hij wist dat deze manifest tegen de islam gekant was, niet sprak, bij de ontmoeting met de vrouw in kwestie niet voorzichtiger zou zijn geweest, deze vrouw eenvoudigweg zou hebben gecorrigeerd en zou hebben gezegd dat zij niet deze sjiitische imams doch wel Jehova dankbaar moest zijn. De Raad treedt verweerder aldus bij waar deze oordeelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het startpunt van verzoekers zelfverklaarde interesse voor het christendom.

Dat uit de voormelde motivering zou kunnen worden afgeleid dat verweerder vooringenomen was, kan, mede gelet op het voorgaande, verder niet worden gevolgd. Verzoeker brengt voor het overige voorts geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder volledig onverlet waar gesteld wordt:

“Dat er aan uw interesse voor het christendom in Iran geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat, ofschoon u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde ongeveer acht maanden eerder christen te zijn geworden (verklaring DVZ 1e VIB, vraag 9), hetgeen impliceert dat u in de zomer van 2016 in Iran in contact zou zijn gekomen met de getuigen van Jehova, en ofschoon u reeds in april 2017 in België bent aangekomen, u pas een jaar voor uw tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal, d.d. 27 november 2019, voor het eerst in België met getuigen van Jehova contact opnam of in contact kwam (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 14). Dit impliceert dat u gedurende het eerste anderhalf jaar van uw verblijf in België géén contact had met de getuigen. Dat u het in dat eerste anderhalf jaar van uw verblijf hier niet nodig vond om in België met de getuigen contact op te nemen, hoewel in alle redelijkheid aangenomen kan worden dat het bijzonder eenvoudig is om met de getuigen van Jehova in België in contact te treden (hetzij via internet, hetzij via getuigen op straat) en hoewel er in België godsdienstvrijheid is waardoor men hier, in tegenstelling tot in Iran, risicoloos de getuigen kan frequenteren, tast opnieuw de geloofwaardigheid van uw beweerde in Iran ontstane interesse voor het christendom volgens de getuigen van Jehova aan.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd overeind.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Verder kan er geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde beschrijving van de bijeenkomsten van de getuigen in Iran. Het is immers weinig aannemelijk dat u gedurende acht maanden elke week naar een viering van de getuigen van Jehova geweest zou zijn, telkens in een privéwoning op vier of vijf verschillende adressen maar dat u geen idee had in wiens woning deze bijeenkomsten doorgingen. U wist niet eens of het in een woning van één van de deelnemers was, dan wel in de woning van iemand anders. U stelde dat R.B. (...) een bekeerling was maar kon niet zeggen hoe hij met het christendom in aanraking gekomen was. U wist niet waarom hij voor de getuigen van Jehova had gekozen (CGVS I, p. 18). Uw uitleg dat R.B. (...) jullie uit veiligheidsoverwegingen niet toeliet hier vragen over te stellen, overtuigt niet (CGVS I, p. 18). Het is immers hoogst bevreemdend (en zelfs onwaarschijnlijk) dat u enerzijds verklaarde niet te weten in wiens woning jullie samenkwamen en weinig of niets kon vertellen over de achtergrond van R.B. (...), dit uit veiligheidsoverwegingen, maar dat u anderzijds aangaf dat de bijeenkomsten van de getuigen van Jehova gefilmd werden en dat u deze videofragmenten zelfs op uw laptop bewaarde. Dit is des te meer bevreemdend daar u niet kon uitleggen welk doel deze video's hadden (CGVS I, p. 20).”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. In tegenstelling met wat hij laat uitschijnen, mocht weldegelijk worden verwacht dat hij het met R. gehad zou hebben over diens ontdekking van het geloof. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker aangaf dat R., net als hem, een bekeerling was. Bovendien hadden verzoeker en R. kennelijk een goede band, vertrouwden zij elkaar en woonden zij samen bijeenkomsten van de getuigen van Jehova bij in een kleine en besloten gemeenschap. Dat de leden van zulke gemeenschap, ondanks dat zij elkaar genoeg vertrouwden om het risico te nemen om samen bijeenkomsten te houden en bij te wonen, niet eens zouden weten in wiens woning zij bijeenkwamen en elkaar niet over hun geloof en hun achtergrond vertelden, is niet aannemelijk. Dit geldt nog des te meer daar een aantal van deze gegevens cruciaal zouden kunnen zijn

met het oogmerk om elkaar te kunnen verwittigen zo één van de leden van de gemeenschap zou worden betrappt of opgepakt. Bovendien is het, zoals verweerder met recht motiveert, in het geheel niet aannemelijk dat verzoeker enerzijds dermate onwetend zou zijn omwille van het gegeven dat de genomen voorzorgsmaatregelen en veiligheidsoverwegingen hem verhinderden om vragen te stellen doch dat de bijeenkomsten anderzijds wel werden gefilmd en dat verzoeker deze beelden bewaarde op zijn laptop. Welk doel deze video's dienden, kon verzoeker in dit kader daarenboven niet aangeven.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Tot slot is het frappant dat u niet eens wist waar in de Bijbel de citaten die u in uw winkel zou hebben opgehangen, voorkomen (CGVS II, p. 5). Nochtans zou u die citaten opgehangen hebben nadat u dankzij uw kennismaking met R. (...) in de Bijbel begon te lezen (CGVS II, p. 6).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat geen van de moslims die citaten uit de Koran ophangen in hun winkel zou weten waar deze citaten in de Koran zijn opgenomen, betreft een loze, ongefundeerde en algemene bewering. Zelfs indien deze bewering zou kunnen worden gevolgd, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat dit er niet aan in de weg staat dat van iemand die beweert zich in een land waar dit strafbaar is en tot vervolging leidt te hebben bekeerd tot het christendom en die er daarenboven bewust voor zou hebben gekozen om, dit tegen de heersende normen en waarden in, openlijk een aantal christelijke citaten in zijn winkel tentoon te spreiden, redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze persoon kan aangeven waar in de Bijbel deze citaten voorkomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Gelet op voorgaande vaststellingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u in Iran reeds in contact bent gekomen met de getuigen van Jehova en dat u dankzij dit contact christelijke kaders in uw winkel ophing.

Aangezien u noch uw contact met de getuigen van Jehova in Iran noch het ophangen van christelijke kaders in uw winkel aannemelijk heeft gemaakt, kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan de problemen die u ten gevolge hiervan in Iran zou hebben ondervonden.”

De geloofwaardigheid van verzoekers vermeende problemen in Iran, wordt bovendien ondermijnd doordat hij hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Zo stemmen uw opeenvolgende verklaringen niet overeen met elkaar. Op de Dienst Vreemdelingenzaken had u het over twee opmerkingen van de Monkerat (zedepolitie) aan uw adres, voorafgaand aan uw arrestatie (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.1). Toen u tijdens uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd werd om hieromtrent meer duiding te geven, ontkende u uw eerdere verklaringen en stelde u nooit over de Monkerat gesproken te hebben (CGVS I, p. 20). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen biedt geenszins een rechtvaardiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid.”

Verzoeker laat deze motieven geheel ongemoeid. Derhalve blijven zij onverminderd gelden.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Verder slopen er in uw verklaringen diverse merkwaardigheden en incoherenties. Zo komt het weinig logisch over dat de autoriteiten u vrijlaten na een belofteverklaring waarin u belooft geen christelijke citaten meer in uw winkel te hangen, dat u deze belofte nakomt, en dat, zonder enige zichtbare aanleiding, drie maanden later agenten in burger binnenvallen om dezelfde reden als uw eerste arrestatie (CGVS II, p. 8). U opperde weliswaar dat de autoriteiten misschien waren langsgekomen omdat u na uw arrestatie over uw religie bleef spreken met klanten of collega-winkelluitbaters. Deze uitleg overtuigt echter moeilijk. Naast het feit dat het enigszins opmerkelijk overkomt dat u ondanks uw arrestatie waarbij u naar eigen zeggen mishandeld werd het risico zou genomen hebben om openlijk met derden over uw religie te spreken, blijkt immers nergens uit uw verklaringen dat de agenten in burger die binnengevallen waren zouden verwezen hebben naar deze religieuze gesprekken met klanten of winkelluitbaters: ze verwezen enkel naar de kaders die u enkele maanden eerder had opgehangen (CGVS II, p. 8).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Integendeel doet het ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas dat verzoeker heden en na te zijn geconfronteerd met de voormelde vaststellingen, dit waar hij stelt dat hij meent *“dat hij na zijn belofte duizend en een personen bij wijze van spreken gezien en gesproken heeft”* en dat het *“best mogelijk”* is *“dat tussen deze personen ook agenten van Itlahaat aanwezig waren”*, plots laat uitschijnen niet zeker te zijn dat er na zijn belofte nog overheidsagenten langskwamen en dat hij opnieuw werd aangesproken op de kaders die voordien in zijn winkel hingen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Eveneens merkwaardig is dat u niet wist te zeggen waar precies u zich bevond toen uw helper N. (...) u informeerde over de laatste inval van agenten in uw winkel (CGVS II, p. 9).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Hoe zijn verwijzing naar de A12 ter hoogte van Boom te dezen dienstig zou kunnen zijn, kan niet worden ingezien. Het was, in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, voorts geenszins onredelijk om van hem te verwachten dat hij zou kunnen aangeven waar hij zich bevond wanneer hij door zijn helper werd ingelicht over de laatste inval in zijn woning.

Daarenboven onderneemt verzoeker niet de minste poging teneinde de bestreden beslissing te weerleggen doch laat hij deze geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Opvallend is voorts dat u sinds uw kortstondige arrestatie van twee dagen niet meer met R. (...) over uw problemen met de Iraanse autoriteiten heeft gesproken (CGVS II, p. 11). Zo sprak u bijgevolg niet over de inval van de agenten in burger zo'n drie maanden na uw arrestatie. Nochtans had u, door die informatie met hem te delen, hem erop kunnen wijzen dat hij voorzichtig moest zijn, aangezien u klaarblijkelijk nog steeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten stond. (...) Ook uw houding sinds de laatste inval in uw winkel komt bevreemdend over. Nadat u door uw werknemer werd verwittigd dat er in uw winkel een huiszoeking was uitgevoerd, trok u snel naar uw woning om er uw documenten op te halen (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 10). Dat u nog het risico zou genomen hebben om naar uw woning terug te keren goed wetende dat de autoriteiten naar u op zoek waren, is echter heel onaannemelijk. U had verder weinig informatie over (de omstandigheden en/of gevolgen van) uw problemen. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zo volledig mogelijk informeert naar al die elementen die verband houden met zijn vrees. Gevraagd of de autoriteiten na uw vertrek nog naar uw winkel zijn geweest, diende u het antwoord schuldig te blijven (CGVS II, p. 11). Voorts had u geen enkel contact met of nieuws over de leden van de gemeenschap van getuigen van Jehova in Iran (CGVS I, p. 20). U kon ook niet zeggen of er al dan niet een gerechtelijk onderzoek tegen u loopt in Iran (CGVS I, p. 20-21). U wist evenmin naar welke afdeling van de rechtbank van Ghaem Shahr uw vader geweest is en kon niet zeggen wanneer hij daar geweest is (CGVS II, p. 10-11).”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gehandhaafd.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts is het opvallend dat u geen enkel begin van bewijs van uw problemen in Iran aanbracht. Gevraagd of u de convocaties voor u of uw vader kon voorleggen, stelde u dat uw vader ze misschien verscheurd of weggegooid had (CGVS I, p. 21), hetgeen een vaag en ontwijkend antwoord is dat geenszins overtuigt. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij al deze documenten neerlegt die zijn asielrelaas enigszins ondersteunen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat verweerder, zo hij documenten zou hebben neergelegd, toch zou hebben geoordeeld dat deze door corruptie werden bekomen, betreft immers een louter hypothetische, niet-gestaafde en ongefundeerde bewering. Verzoeker kan hiermee geenszins volstaan om te verklaren waarom hij, hoewel dit van hem mocht worden verwacht, naliet om enig begin van bewijs bij te brengen omtrent zijn voorgehouden problemen en vrees. Reeds van bij de aanvang van zijn procedure en in de vragenlijst die werd ingevuld bij de DVZ werd verzoeker immers gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht en op het feit dat hij in het kader hiervan al het mogelijke moest doen om de nodige documenten ter staving van zijn verzoek te vergaren en neer te leggen.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“Tot slot kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over het vervalste paspoort waarmee u van Iran naar Italië gereisd zou zijn. U beweerde tijdens de reis gebruik gemaakt te hebben van een vervalst paspoort, met daarin uw foto en een lichtjes gewijzigde naam, met name K.Y. (...). Dit paspoort zou voorzien geweest zijn van een zakenvisum, uitgereikt door de Italiaanse ambassade. U legde dit paspoort evenwel niet neer, zelfs geen kopie ervan. U beweerde dat het werd afgenomen in België door een handlanger van de persoon die het voor u gemaakt had. U kon echter niet zeggen hoe deze persoon heet (CGVS I, p. 11). Uit de gegevens in uw administratief dossier blijkt echter dat u uw vingerafdrukken hebt gegeven toen u uw visum aanvraag op de Italiaanse ambassade in Teheran. U deed deze aanvraag onder uw eigen naam. Het visum werd u ook uitgereikt. Hiermee geconfronteerd beweerde u dat u aanvankelijk een visumaanvraag deed met uw eigen paspoort, dat dit werd afgewezen, waarna de smokkelaar een tweede aanvraag deed met het vervalste paspoort met een lichtjes gewijzigde naam, en dat deze visumaanvraag wel succesvol bleek (CGVS I, p. 14). Deze

warrige uitleg slaat nergens op. Vooreerst is deze uitleg manifest in strijd met de informatie van uw visumdossier waaruit dus blijkt dat u onder uw eigen naam een visum werd uitgereikt. Bovendien verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk dat u met uw eigen paspoort reisde (verklaring DVZ 1e VIB, vragen 28 en 36). U legde uw (authentiek) paspoort overigens ook niet neer. U beweerde dat de smokkelaar het na de eerste visumaanvraag u niet meer heeft teruggegeven (CGVS I, p. 15). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan hieraan niet het minste geloof gehecht worden. Bijgevolg dringt de conclusie zich op dat u niet alleen frauduleuze verklaringen hebt afgelegd over de omstandigheden waarin u Iran verlaten hebt, maar ook dat u uw paspoort bewust achterhoudt.”

Verzoeker erkent dat deze motieven terecht zijn en geeft toe te hebben gelogen over zijn paspoort en zijn reis. Hij biedt voor zijn kennelijk leugenachtige verklaringen ter zake echter geen afdoende uitleg. Dat zijn psychische problemen hiervoor een verklaring bieden, kan gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande namelijk niet worden aangenomen. Dat verzoeker dermate leugenachtige verklaringen aflegde over zijn paspoort en zijn reis naar België, vormt een ernstige negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas, problemen en vrees.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld:

“Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw vluchtrelaas niet het minste geloof meer worden gehecht.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Dat u na uw aankomst in België de getuigen van Jehova frequenteert, en uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u deze geloofsbelijdenis linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België actief te zijn bij de getuigen van Jehova geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België religieus actief bent en dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

Dat u de oprechtheid van uw bekering niet heeft aangetoond, blijkt tevens uit uw houding. Ofschoon u naar eigen zeggen reeds jarenlang in contact bent met de getuigen, bent u nog steeds niet gedoopt (CGVS I, p. 4-5) en heeft u geen concreet zicht op een doopsel (CGVS I, p. 8). U gaat ook niet mee op huisbezoeken (CGVS I, p. 8). Bovendien is het opmerkelijk dat u enerzijds beweert dat getuigen van Jehova tegen seks voor het huwelijk zijn maar dat u anderzijds met uw partner samenwoont zonder dat u met haar getrouwd bent. U stelde erover gepraat te hebben met de getuigen van Jehova. Er werd u gezegd dat zolang u niet gedoopt bent, u een leerling bent, en uw situatie gedoogd wordt (CGVS I, p. 23). Hieruit blijkt eens te meer dat uw betrokkenheid bij de getuigen van Jehova zeer beperkt is en dat uw religieuze overtuiging geenszins doorleefd is. Immers, indien u werkelijk van de waarden van de getuigen van Jehova doordrongen en overtuigd was geweest, dan had u deze waarden nog voor uw doopsel ook daadwerkelijk toegepast, quod non in casu.

Ofschoon u weliswaar onmiskenbaar enige kennis van de Bijbel en van de leer van de getuigen van Jehova had, die echter door studie kan worden verworven, moet worden vastgesteld dat uw kennis voor iemand die beweert al drie jaar in de Bijbel te lezen en naar bijeenkomsten van de getuigen van Jehova te gaan, op tal van punten tekortschoot. Gevraagd naar een passage uit de Bijbel die u mooi vindt, vertelde u een verhaal dat naar eigen zeggen een parabel is maar u kon niet zeggen hoe deze parabel heet of waar in het Nieuwe Testament deze voorkomt (CGVS II, p. 15). De parabel van de barmhartige Samaritaan zei u niets (CGVS II, p. 17). De evangelisten benoemde u in eerste instantie als Mattheus, Lucas, Tedeus en Johannes (CGVS II, p. 16). Daarna wijzigde u Tedeus in Ermia [Jeremia] (CGVS II, p. 17), hetgeen nog steeds verkeerd is. Over het evangelie volgens Marcus rept u met geen woord. U beweerde dat de openbaring van Johannes meteen na de evangeliën komt, hetgeen evenmin correct is. U had weliswaar al gehoord over de brief aan de Romeinen maar kon niet duiden waarover deze gaat (CGVS II, p. 16). U kon slechts vier van de tien geboden noemen (CGVS II, p. 21-22). U beweerde voorts dat de getuigen onpartijdig zijn ten aanzien van andere religies (CGVS I, p. 8). Nochtans blijkt uit de informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal dat Jehova's getuigen geloven dat zij de enige juiste religie aanhangen en dat alle andere religies onwaar en vals zijn. Verder bleek u slechts in zeer beperkte mate op de hoogte van de redenen tot uitsluiting of excommunicatie bij de Jehova's getuigen (CGVS II, p. 19). U erkende dat uw kennis beperkt was, omdat u, naar eigen zeggen, nog maar pas was begonnen (CGVS II, p. 16). Nochtans blijkt uit uw verklaringen tevens, zoals aangehaald, dat u al drie jaar betrokken zou zijn bij de getuigen van Jehova. Uw lacunaire kennis wijst dan ook wederom op een niet doorleefd religieus engagement.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, met name uw ongeloofwaardige bekering in Iran, uw ongeloofwaardige vluchtmotieven, het feit dat uw houding in het dagelijkse leven niet overeenstemt met

de waarden van de getuigen van Jehova en uw lacunaire kennis, noopt er bijgevolg toe te besluiten dat u helemaal niet heeft aangetoond dat uw beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Het feit dat u in België contact heeft met getuigen van Jehova en dat u naar eigen zeggen naar bijeenkomsten gaat, doet hieraan geen afbreuk. Niets wijst erop dat uw beweerde religieuze activiteiten in België reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. U erkende immers niet te weten of de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn (CGVS II, p. 21). Uw uitleg dat u met uw moeder aan de telefoon over uw nieuwe geloof praat en dat het algemeen geweten is dat telefoons in Iran worden afgeluisterd (CGVS II, p. 21) volstaat geenszins om te besluiten dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw religieuze activiteiten in België. Hierboven werd uiteengezet waarom er geen geloof kan gehecht worden aan de oprechtheid van uw bekering. In die zin is het dan ook zeer weinig waarschijnlijk dat u er met uw moeder aan de telefoon over zou praten.

Bovendien hebben de Iraanse autoriteiten noch de manschappen noch de middelen om alle telefoons in Iran af te luisteren. Uw stelling is dan ook een blote bewering die op geen enkel objectief gegeven gestoeld is. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt zelfs dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds hierboven werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de veelheid aan voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. De vaststellingen omtrent het kennelijk onoprechte en opportunistische karakter van zijn religieuze activiteiten en bekering laat verzoeker volledig ongemoeid. Bijgevolg blijven deze onverminderd gelden. Met zijn verwijzing naar de in het verzoekschrift aangehaalde informatie, toont verzoeker, die blijkens het voorgaande bij zijn vertrek uit Iran kennelijk niet in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten stond en door deze autoriteiten werd gezocht noch vervolgd, verder in het geheel niet aan dat deze autoriteiten, die aldus geen enkele reden hadden om verzoekers activiteiten in België op te volgen, op de hoogte zouden zijn van deze activiteiten. Ten overvloede kan in dit kader overigens worden opgemerkt dat, zo deze autoriteiten al op de hoogte zouden zijn of dreigen te komen van verzoekers activiteiten in België, *quod non*, deze activiteiten gelet op de hoger gedane vaststellingen hoe dan ook een dermate apert onoprecht en opportunistisch karakter vertonen dat aangenomen kan worden dat dit onoprechte en opportunistische karakter voor eenieder, en dus ook voor zijn autoriteiten, duidelijk is.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan (het oprechte karakter van) verzoekers bekering, dat verzoeker niet aantoot of aannemelijk maakt dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als bekeerling zou profileren of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd en dat verzoeker derhalve evenmin aantoot of aannemelijk maakt dat hij ingevolge hiervan problemen zou riskeren of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren.

De informatie zoals aangehaald en geciteerd door verzoeker is voor het overige bijgevolg niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing voor het overige geheel onverlet laat waar gesteld wordt:

“Betreffende uw verklaring dat u vele jaren geleden een paar keer door de politie lastig gevallen werd en maximaal 24 uur werd vastgehouden omdat u straathonden had verzorgd, kan nog opgemerkt worden dat deze feiten te ver in de tijd gesitueerd zijn – u had het over vele jaren geleden tijdens uw studententijd en uit uw verklaringen blijkt dat u uw diploma in 1392 of 2013 behaalde (verklaring DVZ, vraag 11; CGVS II, p. 3-4) – om heden nog als vervolging of ernstige schade te kunnen worden beschouwd. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u na uw studententijd hierdoor nog problemen kende. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Iran hierdoor opnieuw in de problemen zou komen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht of betwist, onverminderd gelden.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de voormelde zin. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent het voorgaande niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT